

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1062/2015
17.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.И., због кривичног дела ометање правде из члана 336б. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.И., адвоката П.Р., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву К 149/12 од 29.01.2015. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 51/15 од 03.07.2015. године, у седници већа одржаној 17.12.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.И., адвоката П.Р., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву К 149/12 од 29.01.2015. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 51/15 од 03.07.2015. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тач. 4), 8) и 9) ЗКП и члана 439. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву К 149/12 од 29.01.2015. године окривљени М.И. је оглашен кривим да је извршио кривично дело ометање правде из члана 336б. став 2. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци која се неће извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, а истовремено је осуђен и на новчану казну у износу од 10.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а уколико окривљени у остављеном року не плати новчану казну иста ће му се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом окривљени М.И. је обавезан да на име судског паушала исплати износ од 1.500,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Кж1 51/15 од 03.07.2015. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног М.И., а пресуда Основног суда у Смедереву К 149/12 од 29.01.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног М.И., адвокат П.Р. због повреде закона из члана 438. став 1. тач. 4), 8) и 9) и став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде у смислу навода из захтева, или да укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном непристрасном суду на поновну и закониту одлуку.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и након оцене навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП и у вези са тим наводи да је током првостепеног поступка поступао судија појединац Д.К., који се морао изузети из предметног кривичног поступка с обзиром на то да је у току поступка између окривљеног и наведеног судије текао и други поступак, односно против судије Д.К. је вођен дисциплински поступак пред Високим саветом судства, а по притужби окривљеног М.И. који је окончан кажњавањем судије Д.К. одбијањем 10 % од плате. Бранилац истиче да је током поступка тражио изузеће овог судије у смислу члана 37. став 2. ЗКП, али да његови захтеви нису усвојени.

Врховни касациони суд најпре констатује да је одредбом члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП прописано да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија поротник који се морао изузети, па у вези са тим одредбом члана 37. став 1. тач. 1) до 4) ЗКП су прописане правне ситуације и односи у којима се судија и судија поротник морају изузети од судијске дужности, при чему се наведена битна повреда одредаба кривичног поступка не односи на ситуацију предвиђену у члану 37. став 2. ЗКП у којој судија или судија поротник може бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету (ако постоје околности које изазивају сумњу у његову непристрасност).

Полазећи од наведеног, по налажењу овог суда, неосновани су наводи из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да је током првостепеног поступка учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, јер током предметног поступка није постојао ни један разлог прописан у члану 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП због којих би се поступајући судија морао изузети, при чему разлог који бранилац у захтеву истиче, у смислу члана 37. став 2. ЗКП, због којег би поступајући судија евентуално могао бити изузет судијске дужности у предмету, не утиче на питање постојања наведене битне повреде одредаба кривичног поступка.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и то да је у првостепеном поступку учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП тиме што суд у потпуности није решио предмет оптужба, а имајући у виду да је оптужним актом окривљеном стављено на терет да је кривично дело извршио у периоду од 10.05.2010. године до 20.12.2010. године, а суд је окривљеног осудио да је кривично дело извршио у периоду од 10.05.2010. године до 20.10.2010. године, те је наведени период од 21.10.2010. године до 20.12.2010. године остао нерешен, односно о оптужби која се односи на тај период није одлучено.

Имајући у виду да у изреци побијане првостепене пресуде у односу на све тачке оптужбе није ништа изостављено и мењано, већ је окривљени оглашен кривим за крађи временски период у оквиру периода који му је стављен на терет оптужним актом, а за идентичне радње извршења описане у оптужном акту, то је по оцени овог суда првостепени суд уподобио чињенични опис кривичног дела са утврђеним чињеничним стањем, скраћујући временски период који је окривљеном оптужним актом стављен на терет, па тиме што је изоставио временски период од 21.10.2010. године до 20.12.2010. године, суд није учинио наведени пропуст, јер је у изреци пресуде одлучио о свим тачкама оптужбе, при томе не мењајући правну оцену кривичног дела.

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да побијаном првостепеном пресудом није у потпуности решен предмет оптужбе, односно да је иста донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно да је у конкретном случају дошло до прекорачења оптужбе. У вези са тим истиче да је другостепени суд у образложењу побијане пресуде навео да је оштећена судија В.М. због насртаја окривљеног на њену канцеларију својим телом подупирала врата са унутрашње стране, спречавајући тиме окривљеног да и после тога у више наврата силом уђе, а о којим околностима се нису изводили докази на претресу нити се о томе окривљени изјашњавао. Поред тога, бранилац истиче да је до повреде идентитета оптужбе дошло и тиме што је другостепени суд у образложењу пресуде навео да је оштећена позвала обезбеђење које је реаговало по њеном упутству и спречило окривљеног да је даље узнемирава, а који доказ није садржан у оптужном предлогу, нити је изведен током доказног поступка, при чему другостепени суд у образложењу пресуде неосновано наводи чињеницу да је оштећена у околностима „константног“ притиска од стране окривљеног затражила своје изузеће у поступку П 1506/07. Бранилац сматра да је и током првостепеног поступка учињена наведена битна повреда одредаба кривичног поступка, јер је окривљени у изреци пресуде осуђен да је подносио притужбе и кривичне пријаве против оштећене и покретао кривичне поступке који су завршени у њену корист, али није наведено када је окривљени предузимао те радње, па по оцени браниоца, окривљени је наведене радње предузимао након периода за који је оглашен кривим, будући да је кривичну пријаву против оштећене поднео у децембру 2010. године.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, а као што је већ наведено, у изреци побијане првостепене пресуде у односу на чињенични опис из

оптужног акта није ништа додато, већ је само окривљени оглашен кривим за крађи временски период извршења кривичног дела у оквиру периода који му је стављен на терет оптужним актом, док су све остале околности, у објективном и субјективном смислу, у односу на оптужни акт остале неизмењене, при чему је тим скраћивањем временског периода извршења предметног кривичног дела у изреци побијане првостепене пресуде, по налажењу овог суда, суд остао у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива.

При томе, наводи браниоца окривљеног да се другостепени суд у образложењу побијане пресуде позивао на неке доказе који нису предложени и предочени у оптужном акту, не могу утицати на прекорачење оптужбе у смислу члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер се прекорачење оптужбе у смислу тог члана односи на чињенични опис наведен у изреци пресуде, а не на образложење дато у пресуди.

У сваком случају, по налажењу овог суда, не могу се сматрати прекорачењем оптужног акта чињенице које бранилац наводи у захтеву, а да у изреци пресуде, исто као у оптужном акту, нису наведени датуми када је окривљени против оштећене подносио притужбе, кривичне пријаве и покретао кривичне поступке, будући да питање утврђивања тачних датума када је окривљени предузимао наведене радње спада у домен чињеничног стања које се захтевом не може оспоравати.

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и у вези са тим наводи да у конкретном случају нема кривичног дела јер је искључена противправност. Наиме, бранилац сматра да чињенице: да је окривљени одлазио код судије у циљу интересовања за поступак у коме је поступао као пуномоћник, да се интересовао везано за предмет приликом сусрета са судијом у ходнику, да је износио мишљења о стању у правосуђу у Смедереву у виду „флајера“ уз навођење имена оштећене судије, те покретао и иницирао покретање кривичних и других поступака, не представљају противправне радње, прописане као ометање правде, при чему бранилац истиче да је заштитни објекат кривичног дела из члана 336б КЗ правосуђе, па је нејасно како се као оштећена појављује судија. У вези са истакнутом повредом кривичног закона бранилац наводи да у конкретном случају нема кривичног дела јер је из свега требало бити закључено да се ради о кривичном делу малог значаја.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда из изреке побијане правноснажне пресуде Основног суда у Смедереву произилазе сва битна обележја кривичног дела ометање правде из члана 336б став 2. КЗ, односно произилази да је окривљени у критичном периоду у урачунљивом стању увредом и на други начин ометао судију Основног суда у Смедереву у вршењу судијске функције, на начине који су детаљно описани у изреци пресуде, а при чему је био свестан свог дела и хтео његово извршење, те је био свестан забрањености свога дела.

Због свега наведеног, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Наводи браниоца окривљеног у којима закључује да се у конкретном случају могло радити само о кривичном делу малог значаја, нису од утицаја на постојање наведене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер истима бранилац даје сопствену оцену предметне ситуације из које изводи правни закључак, другачији од датог у нижестепеним пресудама.

Осталим наводима захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног указује на повреде одредаба Законика о кривичном поступку из чл. 10, 15, 16. став 2, 68. став 1. тачка 5), 77, 86. став 2, 96. ст. 1. и 3, 233. став 2, 239. став 3, 269, 274. став 3, 277, 289, 361, 395. став 4, 397. став 4, 389. став 3, 425. став 1, 438. став 2. тачка 2), 440, 445. став 4, 451, 457 и 460 ЗКП, а које нису законски разлози из одредбе члана 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, па је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на наведене повреде закона оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, али у образложењу захтева не наводи ни један разлог због којег сматра да је у побијаним пресудама учињена наведена битна повода одредаба кривичног поступка, због чега је Врховни касациони суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио јер нема законом прописан садржај.

Записничар-саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.